

Nr 3

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 21 mars 1952 (nr 98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål.

Genom en den 17 december 1965 dagtecknad proposition, nr 4 år 1966, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

angående fortsatt giltighet av lagen den 21 mars 1952 (nr 98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål

Härigenom förordnas, att lagen den 21 mars 1952 med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål, vilken enligt lag den 20 mars 1964 (nr 219) gäller till och med den 30 juni 1966, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1968.

Departementschefen

Vid lagrådsremissen anförde *föredragande departementschefen, statsrådet Kling*, följande.

Lagen den 21 mars 1952 (nr 98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål ger vidgade möjligheter att utnyttja tvångsmedel vid förundersökning angående vissa brott mot rikets säkerhet m. m. Bestämmelserna i lagen är utformade som tilläggs- och undantagsbestämmelser till rättegångsbalken, vars regler är tillämpliga i den mån särbestämmelser ej har meddelats. Innebörden av lagen är i huvudsak att möjligheter ges till förlängning av anhållningstiden samt att bestämmelserna i rättegångsbalken om beslag och telefonavlyssning kompletteras på vissa punkter. Beslut om förlängning av anhållningstiden meddelas av justitiekanslern. I övrigt är tillämpningen av de särskilda bestämmelserna om tvångsmedel underkastad domstols kontroll.

Lagen är tidsbegränsad. Dess giltighetstid, som ursprungligen utgick den 30 juni 1953, har förlängts, senast genom lag den 20 mars 1964 (nr 219) för tiden t. o. m. den 30 juni 1966. Samtidigt genomfördes vissa ändringar i lagen, föranledda av brottsbalkens ikraftträdande.

Behov av lagen föreligger alltjämt. Dess giltighetstid torde därför böra ytterligare förlängas, även denna gång på två år eller således t. o. m. den 30 juni 1968.

Lagrådet

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Utskottet

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får därför hemställa,

att förevarande proposition, nr 4, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 8 februari 1966

På första lagutskottets vägnar:

INGRID GÄRDE WIDEMAR

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Erik Svedberg, Ernulf, Arvidson, Schött, Helge Karlsson och fru Lilly Ohlsson;

från andra kammaren: fru Gärde Widemar, herrar Östrand, Svensson i Vä, fru Kristensson, herr Gustafsson i Borås, fröken Bergegren, herrar Martinsson och Jönsson i Malmö.